

elevador da bica - lisboa

door **Eva Cox**

Geschreven bij de expo On the road, seizoensopening van Het beschrijf in Passa Porta, september 2006

Hoe de flank van de kabeltram het ritme van de traptreden ernaast ooit moet hebben overgenomen.

Binnenin houten bankjes, smalle kinozaal, het einde van de te beleven straat bengelt voor ons in een glazen diepte.

De chauffeur drukt op een startknop, het inzoomen kan beginnen.

Mijn hand in die van een vader hang ik blind tussen hoog vlees, ik zie ruggen en nekhaar, de koele schaduw van neusgaten, een uitgesproken onderlip. En, onder de welving van een geopend oksel door, in een flits mijn eigen kleine gezicht, weerkaatst door het zwarte oog van een zonnebril die wegzinkt tussen twee versleten borsten.

De zonnebril en ik, wij zien niets.

Niet de drie mannen die als gemsbokken de stoeptreden opspringen met elk een gasfles in de nek.

Vrouwen die, buigend uit een raam op een verdieping en over het dak van de voorbijglijdende lift heen, iets uitwisselen, een recept, een inzicht, verwijten.

Een kluitje kinderen dat voetbalt, daar waar het wegdek plots nog feller helt,
meedogenloze waterval die vlak achter de kuiten van een verbeten keeper bal na bal
in de dieperik trekt.

De zonnebril en ik, wij zien niets.

Niet de gevilde haas aan een waslijn.

De lokkende vinger.

De uit een huis geschopte sjoemelaar.

Wij zien niets.

Geen bloed.

Geen bodem.

Geen kruis.

Geen honden.

Geen katten.

Geen muis.

We zien niets.

Niets dan buiken en billen en vuisten en kinnen.

Dat zien de zonnebril en ik.

Overal.